

over, og jeg forudsætter, at de ogsaa kunne faae Anledning til at græde over deres Standpunkt i denne Sag.

Berg: Jeg tror dog, at det ærede Medlem er gaaet lidt for vidt i sine statsretlige Betragtninger. Mon det ikke skulde være saaledes i konstitutionelle Stater, at naar en Regjering staar overfor en Sag, som den ikke rolig kan lade falde, da benytter den, hvis Folkerepresentationen lader Sagen falde, de andre konstitutionelle Midler, som staa til dens Raadighed, Dpløsning eller Fratrædelse, for at føre Sagen videre. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem gjør enten sig selv eller Folkethinget eller den Sag, han kæmper for, nogen Tjeneste ved at tale i et saadant Sprog? (Sag d: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?). Denne Forhandling har interesseret mig, det har interesseret mig, at dette lille formelle Forslag har givet Anledning til en hel Række store politiske Taler. Hvordan kan dette dog være? Der maa være Noget i Luften eller maaste herinde i denne Sal, der begrunder, at denne Gjensstand kan fremkalde saadanne Udtalelser, som vi her høre. Jeg skal følge disse Udtalelser lidt for at komme til min Konklusion angaaende det foreliggende Forslag. Det var interessant for mig at høre, at det ærede Medlem, den ærede relative Ordfører, jeg vilde sige det ærede relative Flertals Ordfører, overfor det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) gjorde gjældende, at hans Præmisser ikke svarede til hans Konklusion. Jeg vidste ikke rettere, end at han hørte til dem, hvis Handlinger svare til deres Ord, og hvis Ord svare til deres Handlinger. Det er den rette Maade at føre Politik paa, det er den rette Vej til at faae Præmisserne til at svare til Konklusionen, at Ordene svare til Handlingen. Hele Stillingen interesserede mig, og jeg kan ikke negte, at jeg kunde være tilbøjelig til ubetinget at staa Side om Side med det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds, hvis vi kunde blive fritagne for Skuffelser og Nederlag som tidligere. Men naar jeg saa mærkede, at det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) træder op ved Siden af det ærede Medlem for Sorø (Alberti) og fortæller os: Jeg er meget uforknyt, og sætter sig i fuldstændig Kampstilling, da skal jeg ikke negte, at jeg kom til at betvivle Sagens Rigtighed og til at mindes mange tidligere Gange og deriblandt ogsaa den Gang, han sagde „Det Sidste, Tyberne sagde til mig, var: Giv ikke efter, i alt Fald ikke saa længe, den ærede Kultusminister sidder ved Noret.“ Men hvor blev det ærede Medlem af? Den ærede Ordfører for det relative Flertal (Th. Nielsen) blev meget forundret over, at jeg lod de Ord falde om det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius): „deres egen Forbundsstælle“. Det

undrer mig, og det er ogsaa interessant at se, hvorledes det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds og det ærede Medlem fra Veire (Holstein) fare løs paa det ærede Medlem fra Storeheddinge (Scavenius). Have de da ikke kjendt det ærede Medlem fra Storeheddinge før idag? Det forekommer mig, at den Maade, hvorpaa han talte idag, have vi hørt mange foldige Gange før. Det er nu en Betragtning, han en Gang har — det være nu til hans Ros og Dadel, det kommer ikke mig ved. Men, mine Herrer, var det dog ikke deres Forbundsstælle i de trange Tider i Oktober ifjor? Var han ikke en af dem, paa hvem de ventede og ventede med Tillid i Sommer (Holstein: Nei!). Jeg tager ikke fejl i, at de ventede paa dem, der vare forbundne med dem. Nu vel, der kan være en vis Interesse ved at frigjøre sig fra de tillidsfulde Forventninger, især hvis der er Andet paa Jærde andsteds. Men de Herrer slippe ikke. Deres hidtilværende Historie ligger for nær, den er for ny, og ogsaa deres Forbund med det ærede Medlem for Præstø kommer frem, og han har tilvisse ikke udtalt sig anderledes, end han saa tidt har udtalt sig. Det ærede Medlem fra Veire var saa venlig at ville motivere Stillingen med Hensyn til Forslaget ogsaa for mit Bedkommende. Han trostede mig med, at det ikke kunde hjælpe mig at faae yderligere Oplysninger, og saa fortalte han os ikke blot, at han var en Helt — det lader jeg nu staa; det tvivler jeg ikke om, det skal jeg villig indrømme — men navnlig Noget, som interesserede mig meget, og det var det, at han sagde: Negte vi Regjeringen disse Penge her, da vide vi, at den ikke kan tage dem paa egen Haand. Dette løb ganske interessant i det ærede Medlems Mund. Jeg har altid haft denne Betragtning, men det ærede Medlem havde den stik modsatte for nogle Maanedes siden; thi da sagde han: „Svad nytter det, at vi negte denne Regjering Penge? Intet! Ja, hvis det var en konstitutionel Regjering, der erkjendte, at naar vi havde sagt „Nei“, saa kunde den ikke tage Noget selv; da kunde vi negte det. Men det gjælder ikke overfor denne Regjering.“ Et Medlem, der saaledes stifter Anskuelse selv i saadanne Spørgsmaal hver anden eller tredie Maaned, vilde jeg nødig nogensinde se som min Ordfører. Jeg vil altsaa sige til de ærede Herrer fra Veile og Veire, at jeg tager intetsomhelst Hensyn til deres Betragtninger, og jeg vil sige til ærede Medlemmer af det nuværende Folkething, at naar de ikke troede at kunne holde — lad mig bruge et billedligt Udtryk — Standsen § 49 i Grundloven, da vi stode som et fastsluttet Flertal her i Salen med et fastsluttet Valgerfolk omkring os, men mente at maatte gaa paa Vej efter nye Alliancer og sjerne sig fra deres gamle Forbundsstæller, da mener jeg, mine Herrer, at dette er en Stands, som er